

Újabb agrárkötvény

Az élelmiszer-gazdaság és -kereskedelem

A Magyar Nemzeti Bank agrár-, ipari, kereskedelmi és szövetkezeti hitel-főigazgatósága kölcsönforrásainak bővítésére 500 millió forint összegű kötvényt bocsát ki. A többletforrásból a hitel-főigazgatóság az élelmiszeripar és az élelmiszer-kereskedelem fejlesztéséhez nyújt — az előirányzott mintegy 8 milliárd forintos beruházási hitelkereten felül — fejlesztési kölcsönöket.

Lányfalvi Sándor, az MNB főosztályvezetője az MTI munkatársának elmondta: a hitel-főigazgatóság a múlt évben bocsátott ki először agrárkötvényt, s a kedvező tapasztalatok láttán döntöttek újabb értékpapírok forgalomba hozatala mellett. Az első agrárkötvény esetében 300 millió forint névértékű értékpapír kibocsátását tervezték, a gazdálkodók azonban egy hét alatt 440 millió forint értékű kötvényt jegyezték, amit a bank ki is bocsátott.

Az értékpapírok révén befolyt pénzből a bank termelőszövetkezeteknek, élelmiszeripari vállalatoknak nyújtott gyorsan megterülő fejlesztésekhez, számos esetben rekonstrukciókhoz kölcsönöket. A kötvényeladás megszervezésében részt vettek az MNB megyei igazgatóságai is. A náluk jegyezett értékpapírokból származó anyagi eszközök jelentős részével maguk gazdálkodhattak, s ezt a pénzt

a megye gazdaságainak fejlesztésére fordították.

A második agrárkötvényt egymillió, ötszáz ezer és száz ezer forintos címletekben bocsátja ki a hitel-főigazgatóság. A kötvények február 17-től jegyezhetők az MNB számlavezető bankszerveinél. A kötvény lejáratá 8 év, s a törlesztést a bank 2 éves türelmi idő után kezdi meg. A kötvény kamata 11,5 százalékos.

Az értékpapírokat a hazai gazdálkodó szervezetek vásárolhatják meg. A hitel-főigazgatóság biztosítja az értékpapírok vásárlóit, hogy amennyiben a lejárat előtt szükségük van a pénzükre, a kötvényeket visszavásárolja. (MTI)

El ne maradjanak a cinkék...

Csipős szél cibálja a kabátomat, de a vakítón szétáradó napfény, a fölőssöt föld lehelete elfeledtetni velem, hogy még csak januárt írunk. A vakolatlan kis ház kertjében fölborított fémcsónak: várja a melegebb napokat. Gyorsmozgású aszszony nyit kaput, szívélyes hangja szinte simogatja a váratlanul érkezőt.

Odabenn minden családias meleget áraszt. Duruzsol a gázkonvektor, monoton hangját el-elynyomják a kalitkában mókázó papagájpár rikkantásai. A sarokban, a könyvsorok alatt, kivilágított akváriumban apró, színes halak úszkálnak méltóságteljesen, belopva a kis szobába a természet harmóniáját.

— Őcsikének vették karácsonyra a lányok — mondja Katóka, és az ágyhoz vezet. Őcsi 21 éves, mindössze 28 kiló. Fejét diszpárnakon nyugtatja, vékonyka lábán puha-meleg kötött nadrág, mellén az elmaradhatatlan zsebrádió. Serkenő bajusza alatt kivillan hófehér fogszóra, amikor „csokolom”-mal üdvözlő. Katóka a belső szobába vezet, helyet kínál, és mesél. Mesél vidáman, boldogan, fékezhetetlennek tűnő életerővel. Nyafogó, elégedetlenkedő, oly gyorsan fáradó, lelki adásvétel előtt számított lalotlagú asszonytársak, hallgassuk csak!

— Gépipari technikumot végeztem, amikor a gumigyár idetelepült. Tudásomat azonban nem nagyon hasznosíthattam, mert jöttem sorban a gyerekek. Ők mindenekelőtt fontosak voltak a számunkra: férjem is, én is nagyon szeretjük a gyerekeket. Van három lányom, kettő már férjhez. Ha pénzben nem is dúskálunk, ahhoz ragaszkodunk, hogy tanuljanak: a legidősebb technikumban érettségizett, a középső férfi fodrász, a kicsi meg kertész. Boldog vagyok, mert aranyosak, rendesek a lányaim. „Most tudom csak, milyen nyugodt, kényelmes gyerekkorunk volt, hogy anyu, te mindig velünk voltál” — mondta nemrég az a lányom, aki már szintén anya. Örültem az elismerésnek. Meg annak, hogy nem vetették soha a szememre a szegénységet. Persze most is megkérdezik, anya, hogy tudod így beosztani azt a kevés pénzt? Tudom, nekik se könnyű, hisz egy bébitipogó 180–200 forint.

Na, és itt van Őcsike, akit, mint egyetlen fiút, mindannyian nagyon szeretünk. Egyszer négy napig kórházban volt: úgy hiányzott, azt hittük, megőrülünk. Koraszülött volt szegény, de eleinte semmi rendellenességet nem fedeztünk föl nála. Úgy másfél éves korában tűnt föl, hogy mintha nem látta. Vittük az orvoshoz, aki sajnós igazat adott nekünk

Nem sokkal ezután a papával diszitettük a karácsonyfát, s közben egy puffanást hallottunk. A mi 2 éves fiunk legurult az ágyról. Az ijedtséget azonban öröm követte: észrevettük, hogy visszanyerte a bicskáját. Boldogságunk azonban nem tartott sokáig: aggódtunk, hogy nem akar lábra állni, járni. Hároméves volt, amikor az orvos azt mondta, sajnos az agy izmokat mozgató része béna, semmi biztatással nem tud vigasztalni.

Őcsike, amíg kicsi volt, nagyon okos volt. Amit a lányok hangosan tanultak, ő mind hamarabb elsajátította, mint ők. Verseket mondott kívülről, érdeklődött minden iránt. Tizenhárom, tizennégy éves kora óta azonban megrekedt a fejlődésben. Szerette nézni az iskolatévét adásait, beszélgetett a családdal a látottakról. Most már unja az egészet, azt mondja, az ismétlés nem érdekli. A kis zsebrádió azonban mindig szól, érdeklődve hallgatja a híreket, figyeli, mi minden történik a világban. Őcsikének minden évben vettünk egy zsebrádiót, ez a névnap ajándéka. Annyit szorongatta szegény, hogy hamar elhasználódott. Igaz, régebben tudta tekergetni a Rubik-kockát is, gyakran a kezébe adtuk, hadd ügyesedjen, most már azonban fogni sem tud.

Katóka pillanatra elgondolkodik, de arca ismét földerül:

— El ne felejtsem: Őcsike imád horgászni. Van Balástyán egy tó, egyszer elvitük oda. Hát azt a boldogságot! Apu csinált is már egy mólot, a munkatársaival meg egy csónakot. Alig várjuk, hogy jobb idő legyen, és belefektethessük Őcsit. Nagyon jó szomszédokkal vagyunk körülveve: egyiknek is van kocsija, a másiknak is, szívesen segítenek. Hogy mást ne mondjak: egyszer nyitva hagytam az ajtót, és kirepültek a papagájok. Másnap az egyik szomszédasszonyom egy új párral állított be Őcsikéhez.

Hiszem, hogy jók az emberek, csak esetleg nem tudjuk, hogy mást milyen gond gyötör. De ha ez nyilvánra kerül, biztosan akadnak, nem is kevesen, akik rögtön fölajánlják segítségüket. Igaz kikaptam a férjemtől, hogy Őcsike nevében írtam a Délmagyarra — „megállunk mi a magunk lábán” — mondta —, de a lányok megvédték. És azt a szeretetet, jóságot elmondani sem lehet, ami a levél megjelenése után felénk áradt. Szinte egymásnak adták a kilincset az emberek, akik hozták az udvari madáretetőbe a magokat. Hogy el ne maradjanak Őcsike ablaka elől a cinkék, a kékikék...

Jelentkeztek a kiszombori konzervüzem Hámán Kató

szocialista brigádjának tagjai, sok-sok ember- és madárbarát. A madártani egyesület fölajánlotta, hogy rendszeresen küldenek magot a fiatalembernek, diáknak vetítenek, és beszámolnak munkájukról. Jelentkezett valaki a TIT madártani és természetvédelmi szakkörétől, és 18 negyedikes kisdiák Csengeléről. „Olvastuk, hogy a madárkak szórakoztatják jelen állapotában. A mi osztályunk igyekszik jót tenni, ahol tud. Összegyűjtöttük ezt a kis madárelődelt és elküldjük, remélve, hogy örömet szerzünk.”

Négy zsák mag gyűlt össze. Azért „csak” ennyi, mert többet nehéz lenne már tárolnia a családnak.

— Sokan sajnálnak, mondván, hogy én egy áldozat vagyok. Nem, ne higgye... Nem mondom, szívesen elmennék olykor itthonról, hiányoznak az emberek, de én megszoktam, elfogadtam ezt az életformát. Voltak fájdalmas tapasztalataim is: a hivatali bürokrácia megkeserítette olykor a napjaimat, például, amikor a mozgásképtelen, alig szállítható gyerek szemelyazonossági igazolványát kérték számon rajtam, vagy azt, hogy jelenjen meg az irodában. Nem panaszként mondom, de tény: eddig hét behívó parancsot kaptunk... Tudja, néha, nagyon ritkán elkeseredem, de csak akkor, ha senki sem látja.

Bücsüzkodunk. Őcsi füle mellett a rádió, az időjárás-jelentést hallgatja.

— Nem tudom, miért, de olyan hosszú most az a tél nekem. Gyányos volt, hogy délen is jötték a cinkék, ez azt jelenti, hogy lehül a levegő. Mondja is a rádió, hogy minusz 10 fok lesz. Pedig én a tavaszt várom, de nagyon!

Chikán Ágnes

Hangversenyek — fiataloknak

A Szegei Szimfonikus Zenekar hangversenyét rendezte meg a Filharmónia, szimfonikus bérletsorozatának ötödik koncertjeként ma, csütörtökön este fél 8 órai kezdettel a Zenész színházban. Közreműködik Iván Ildikó, Keönch Boldizsár, Egri László, (utóbbi a megbetegedett Németh József helyett) — ének, valamint Delley József — zongora, továbbá a Délép Szegei Zenekar Kórusa (karigazgató: Molnár László), a Szegei Egyetemi Énekkar (karvezető: Gyüdi Sándor), és a Kisteleki II. Rákóczi Ferenc Általános Iskola kórusa (karvezető: Balogh Irén). Vezényel: Cser Miklós. A műsorban Bartók Magyar képek, Debussy Három nocturne és Orff Carmina Burana című műve szerepel.

Ugyancsak ma, délelőtt 11 órai kezdettel a Zenés színházban a Canticum kamarakórus és Gregor József hangversenyét rendezik meg ifjúsági bérleti koncertként, a Radnóti gimnázium tanulóinak. Közreműködik Pál Tamás (zongora), a műsört ismerteti: Meszlényi László. Ugyanezen a helyszínen, ma déli 1 órakor a Bebrits Lajos Közlekedési Szakközépiskola tanulóinak a Molnár-dixieland ad hangversenyt. Itt a műsört a zenekarvezető, Molnár Gyula ismerteti.

Nizzába készül a Szeged Táncegyüttes

Schmidt Andrea felvétele

Fotóriporterünk a keddi esti bemutatópróbán készítette felvételt; a közeli franciaországi utazás előtt — mint minden más útjuk előtt, hagyományosan — meghívták a Tolbuhin sugáruiti székházba a Szeged Táncegyüttes fenntartó szerveinek képviselőit, a táncosok szüleit, tekintsek meg a külföldön bemutatandó programot. Egy hét múlva, február 5-én indul a felnőtt táncsoport 36 tagja Nizzába. Az ottani több hetes, hirneves, tél végi, tavasz eleji fesztiválra-karnevála kaptak meghívást a szegedi néptáncosok. Magyarországot képviselik sok ország művészeti együtteseinek e nagyszabású találkozóján, és persze a két város, Nizza és Szeged hagyományosan jó kapcsolatokat is erősítik. A Nagy Albert vezette csapat tagjai február 14-én indulnak majd haza, addig több színpadi előadást tartanak és részt vesznek a szegedi nyári fesztiválok utcai menettáncaihoz hasonló produkciókban. A kedden látott, szép magyar táncokat és dalokat gondos összeállításban, hatásos előadásban találó program alapján nem nehéz megjósolni: a szegedi néptáncosok sok tapsot kapnak majd a francia közönségtől.

Színes magyar rajzfilm. Írta és rendezte: Újváry László. Fényképezte: Pethes Zsolt, Polyák Sándor, Bacsó Zoltán és Mertz Loránd. Animátorok: Lőrincz László, Tóth Pál, Horváth Mária, Újváry László. Zene: Kaláka együttes.

Gyermekkorom porosodó emlékei közül nagy nehezen előkerestem a minap egy réges-régi könyvet. Mátyás király tréfiája a címe, Szép Ernő gyűjtése, s 1958-ban jelentette meg a Magyar Helikon. A könyvvel automatikusan gombolyodni kezdett az emlékezés Ariadne-fonala is, elem guritva a kérdést: mi okzhatta vajon, hogy életem legelső találkozására Hunyadi Mátyással élénkebben él bennem, mint mondjuk, az Odüsszeiával, vagy az An-

dersen-mesékkal történő megismerkedés? Azután: miért lehetett, hogy a sajtóvetítésen népes számban jelen levő gyerekek között furra, vibráló izgalom volt megfigyelhető, még azt is megkockáztatván, talán másfajta, mintha például a jugoszláv tévéből jól ismert és szintén népszerű Tom és Jerry-sorozatot láthatták volna a vásznon?

A választ két éve újra kiadott könyvében már Bajcsy-Zsilinszky Endre megfogalmazta: „csak kevesen tudják, hogy a népmese Mátyása — az igazi.” A történeti hűség kedvéért a sajtóvetítés előtt még előszedtem a kortárs, az egyébként a filmben is megjelenő Galeotto Marzio „Mátyás királynak kiváló, bölcs, tréfás mondásairól és tetteiről szóló” könyvét is. Minden stimmel. Azután jött a Panónia Filmstudió kecskeméti rajz- és animációs „részlegének” alkotása — s alig egy óra múltán kimondottan jóleső érzéssel állhattunk föl a székben a moziban.

Miről van hát itt szó valaképpen?

Pontosan arról, amit ez (a magyar animációs film-művészet szinte már közhelyszerűen európai színvonalát hűségesen „tartó”) rajzfilm igen keresetlen egyszerűséggel, de annál hatásosabban megmutatott. Hogy Hunyadi Mátyással teljes joggal történt meg az, amit a film befejező szavai így fogalmaznak: „míg magyar ember él a földön, nevedhez mindig hozzá fogja tenni: Mátyás, az igazságos.” Vagyis a régi magyarság, azaz maga a magyar nép természetes, ha úgy tetszik, ösztönös igazságérzete egy humanista, korának uralkodóeszményeit személtetésével alighanem messze felülmúló király alakjába sűrítve, fél évezred múltán is a

Domonkos László

Felhívás

Országos amatőr pop-rock találkozóra

Idén ismét meghirdette az amatőr országos pop-rock találkozót a KISZ KB kulturális osztálya, a Magyar Rádió és a Népművelési Intézet.

A fellépések megyei szintjei a művelődési központok, a budapesti zenekarokat pedig az Almássy téri szabadidőközpont fogadja. Jelentkezési lapot ezeken a helyeken és a budapesti KISZ-bizottságon kaphatnak az érdeklődők.

A szervezők állandó, hivatalos működési engedéllyel nem rendelkező pop- és rockzenekarok jelentkezését várják. A határidő: 1986. március 15.

A megyei pop-rock vetélkedők legjobbjai úgyneve-

zett tájegységi találkozókra jutnak tovább. Ezeknek Budapestén az Almássy téri szabadidőközpont, Győrött a Petőfi Sándor Ifjúsági Ház, Szolnokon a megyei művelődési központ, Tamásiban pedig a Gógós Ignác Művelődési Ház ad otthont. A tájegységi találkozók előmezője — mintegy tíz együttes — részt vesz a nyári, salgóbányai rocktábor munkájában. A táborban az oktatás mellett a zenekarokkal felvételeket is készítenek. A tábor zárókoncertjén — ez egyben az országos döntő is — nyújtják át a díjakat, s ideiglenes ORI-engedélyek kiadásáról is döntenek.